

(1921 – 2014)

REŞİD ÖVET

1337 (1921) Bitlis'te doğdu. Mesleği terzilik olan Hacı Reşid Övet, uzun yıllar Van'da ikamet etti. 1983'te Bursa'ya yerleşti. Risale-i Nur'u 1950'li yılların başında Van'da tanıdı. İlki 1953'de olmak üzere Bediüzzaman Hazretleri'ni üç kere ziyaret ederek, onunla tanışma bahtiyarlığına erdi. İlk iki ziyaretini Isparta'da, sonuncusunu ise Emirdağ'da yapmıştır. Henüz çok az insanın hizmet ortamlarında bulunduğu tarihlerde büyük bir arzu, şevk ve cesaretle Kur'an ve iman hizmetine talip olmuş bir kahramandır Reşid Ağabey. Van'da ikamet ettiği ev, Van şehrinin ilk dersane-i nûriyesi olmuş olup ve bugün halen hizmete devam etmektedir. Oğlu İshak Övet ile beraber Bursa'da da büyük hizmetlere vesile olmuştur.

Vanlı Yaşar Altay ve İzmir'den Mehmet Turan ve Ahmed Cevad Ağabey'lerle beraber hatıralarını almak için Reşit Ağabey'in ziyaretine gittik. Bizi Bursa'daki evinde kabul ettiler. Orada hepimizi hayretler içinde bırakan şöyle bir hadise yaşadık. Abdullah Yeğin Ağabey'in hazırladığı lügatle ilgili bir soru sormuştum. Reşid Ağabey cevap verdi, cevabını bitirdi ve tam o anda Reşid Ağabey'in cep telefonu çaldı. Üç beş dakika kadar konuştular. "Arayan Abdullah Yeğin Ağabey" dedi. Hepimiz şaşırılmıştık. Dedim: "Abdullah Ağabey sizi böyle sık sık arar mı? Mesela haftada, ayda bir gibi?" Reşit Ağabey: "Yok! Abdullah Ağabey iki üç sene oldu, hiç böyle aramamıştır" dedi. Biz birbirimize bakıp kalmıştık, yoruma lüzum yoktu, her şey açıktı. İnşallah, bizim için de ziyaretimizin makbuliyetine bir delildir.

Reşit Övet Anlatıyor:

BAŞINDAKİNİ AT, ÜSTAD'IMIZ ONDAN HOŞLANMAZ

1953 yılının son günleriydi. Üstad Hazretleri Isparta'da kalıyordu.

Van'da bazı yaşlı kimseler sohbetleri esnasında Üstad Bediüzzaman'dan söz ederlerdi. Bu isim benim de dikkatimi çekmişti. O günlerde Eşref Edip Bey'in bastırduğu, Üstad'ın Küçük Tarihçe-i Hayat kitabı elime geçmişti, hemen okuyup bitirdim. Kitap çok hoşuma gitmişti. Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmeyi düşündüm, fakat endişeliydim. Zira Molla Hamid Ağabey daha evvel gitmiş, görüşmeye muvaffak olamamıştı. Yine de hazırlığımı yaparak trene atlayıp yola çıktım. Trende Van'ın İskele Köyü'nden Molla Muhyiddin isminde bir kimseyle tanıştım. Yanında iki de arkadaşı vardı. Onlar da Üstad'ı ziyarete gidiyorlarmış. Artık onlardan ayrılmak imkânım olmadı.

Isparta'da beraberce merhum Süleyman Rüştü Çakın Ağabey'in dükkânına gittik. Üstad'ı ziyarete geldiğimizi söyledik. "Şimdi gelen olur, sizi gönderirim" dedi. Nitekim az sonra birisi geldi. Merhum Ceylan Çalışkan'mış.

"Bu kardeşler Üstad'ı ziyarete gelmişler, onları Üstad'a götür" dedi. Merhum Ceylan: "Beni yirmi metre geriden takip edin" dedi. Bizler de öyle yaptık.

Reşit Övet Ağabey Bursa'daki evinde bizleri kabul etti.

Üstad'ın evinin önüne geldik, "Burada bekleyin" dedi, bekledik. Kendisi içeri girdi. Biraz sonra bir zat geldi, kapıyı anahtarla açtı, içeriye girdik. Sonra bu zatın merhum Zübeyir Ağabey olduğunu öğrendik. Daha sonra dışarıdan bir kişi daha geldi, pencerenin altından iki defa, "Sungur, Sungur!" diye gür bir sesle seslendi. Kapı açıldı ve içeriye girdi. Meğer O zat da Tahiri Mutlu Ağabey'miş.

Az sonra Ceylan Ağabey kapıyı açtı ve bizi çağırdı, içeri girdik. Benim başımda şapka vardı. "Başındakini at, Üstad'ımız ondan hoşlanmaz" dedi. Merdivenlerden yukarıya çıkıp eve girdik. Girişte sağ taraftaki odaya aldılar bizi. Bir müddet bekledikten sonra, merhum Ceylan bizi Üstad Hazretleri'nin odasına aldı.

ÜSTAD HAZRETLERİ KÜRTÇE KONUŞMUYORDU

Üstad sofyada yatağın içinde oturuyordu. Mübarek ellerini öptük. Eliyle oturmamızı istedi. Ceylan bize dönüp önce beraber geldiğimiz hocaya sordu. Hoca Kürtçe konuşmak istiyordu. Ceylan: "Kürtçe konuşmayın, Üstad Kürtçe konuşmaz" dedi. Yanımdaki bu adam kendini tanıtmak için dedi: "Seyda Birinci Cihan Harbinde beraberdik, seni traş etmişim." Üstad hiç seslenmiyordu. Adam çok sızlandı, fakat Üstad yine hiç konuşmadı. Adam Kürtçe konuşmak istiyordu. Bu durumda Ceylan mani oluyor ve "Üstad Hazretleri Kürtçe konuşmaz" diye adamı susturuyordu.

Üstad birden: "Bu kimdir?" diye beni sordu. "Efendim ben, Bitlisliyim, Van'da kalıyorum" dedim. Üstad konuşmaya başlamıştı. "Bitlis benim hakiki vatanımdır. Bitlis'te Risale-i Nur'a sahip çıkıp çıkmadıklarını merak ederdim. Şimdi Muş Mebusu Gıyaseddin Emre Mecliste Risale-i Nur'u müdafaa etti. Bitlis'in nam-ı hesabına kabul ediyorum" dedi.

Üstad, benim hangi kabile ve hangi şeyhlere bağlı olduğumu sordular.

Dedim: "Hangi Kableden olduğumu bilmiyorum. Bize "Küfündürlüoğluzade" derler. Şeyh Alaaddin Efendiye mensubiyetimiz var" deyince, Üstad: "O da benim talebem sayılır. Fethullah'ın oğludur. Hazreti Seyda'nın halifesidir. Onlarla münasebetlerimiz olmuştur." Seyda kelimesi söylendiği vakit, Ceylan'a hitaben Üstad: "Seyda irşad edici mânâsına da gelir" dedi. Ceylan: "Evet Üstad'ım" diye cevap verdi.

Van'daki Molla Hamid Ağabey'i sordular. "Hacı Nuh nasıl? Molla Nizam nasıldır?" dediler. "Molla Nizam hastadır" dedim. "Ceylan, sabah namazında hatırlat ona da dua edelim, Seyyid Fehim'in oğludur" diye buyurdular. Molla Nizam Van müftüsüydü. Ben geçen sene, yani 1952'de hacca gitmişim. Bu zatın Ağabey'i Hasan Efendi Medine-i Münevvere'deydi. Daha önce Van müftüsü olarak görev yapmıştı. O zat Üstad'a selâm söylemişti. "Ne olur buralara gelse de bizler de onunla müşerref olsak. Çünkü bizler bir daha Türkiye'ye gelemiyoruz" demişti. Bunu Üstad Hazretleri'ne arz ettim. Üstad: "Bana orada yer mi hazır etmiş?" şeklinde soruyla cevap verdi.

"Van'dan Molla Hamid Ağabey, "Van'da bir medrese açalım mı?" diye bana Üstad'dan sormamı istemişti. Bunu da Üstad Hazretleri'ne arz ettim ve elleriyle işaret ederek, "hemen açsın" dedi. Ceylan'a hitaben: "Risale-i Nur zındıkanın belini kırdı, değil mi Ceylan?" deyince, Ceylan da "Evet, Üstad'ım" dedi.

Üstad: "Vanlılara müjde et, Risalelerimiz beraat etti. İki sandık ve bir çuval geri alıyoruz. Risale-i Nur Van'a çok lazım, çok okusunlar. Çünkü Van, Ruslara karşı Sedd-i Zülkarneyn'dir. Halk Partisinden iki kişi vardı, onlar geberdi. Demokrat Parti Risale-i Nur'u tutuyor" dedi.

O zaman lâhika mektupları yazılmıştı. Tomar halinde bana verdi. Reisicumhura ve Başvekile yazılanlar vardı. Bunlardan Van'a götürmem için emrettiler. Bana yirmi beş kuruş ekmek parası verdi. Sonra: 'Eskiden beri on altın ve 250 banknotum var, bitmiyor' dedi. Artık bize kalkın gidin demiyor da, "Şimendifere yetişin sizi taciz ederler" dedi. Böylece ellerini öptük ve veda edip ayrıldık. Bu ilk ziyaretimdi.

HASTALAR RİSALESİNİ ÇOK OKU

Üstad'dan ayrılıp Van'a döndüğümde, bir arkadaş: "Sen Üstad'a, 'beni talebeliğe kabul et' dedin mi?" demişti. "Yok!" dedim. Ama bu söz benim dikkatimi çekmişti. Yine bir müsait vaktini bulup, Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmek lazımdı.

Bir sene sonra 1954 de Molla Hamid Ağabey'in Üstad'ın ziyaretine gideceğini öğrenince hemen arkasına takıldım ve gittik. Yine Isparta'da idi. Ben o sırada biraz rahatsızdım. Molla Hamid Ağabey Üstad'dan benim rahatsızlığım için, "parası kalmadı doktorlara gidemiyor" diyerek Üstad Hazretleri'nden duada bulunmasını istemişti. Üstad: "Ben de hastayım doktorlara gitmiyorum. Bırakın doktor evhamını" dedi.

Üstad Hazretleri benim ismimi sordu. "Reşid" dedim. "Benim Reşid isminde bir talebem daha var, sizi kardeş ilan ediyorum. Seni yirmi senelik talebeliğe kabul ediyorum" diye buyurdu. Bana, Hastalar Risalesi'ni okuyup okumadığımı sordu. "Evet" dedim. "Çok oku" buyurdular.

ABDULLAH ÖYLE BİR LÜGAT YAPSIN Kİ..

Sene 1956. Bu sefer Kamil Acar kardeşimle birlikte Üstad Hazretleri'ne üçüncü ziyaretimi yaptım.

O tarihlerde Üstad Hazretleri Emirdağ'daydı. Önce Urfa'ya gittik, orada Abdullah Yeğin Ağabey bulunuyordu. Giderken Diyarbakır'dan Abdullah Ağabey için iki su testisi aldık. Abdullah Yeğin Ağabey: "Testinin birisini Üstad Hazretleri'ne götürün" dedi. O zaman Büyük Lügat'i hazırlıyordu. Bizden "Lûgatı nasıl hazırlayalım" diye Üstad'dan sormamızı istemişti.

Emirdağ'da önce Çalışkan Ağabey'lere uğradık. Daha sonra bizi Üstad'a götürdüler. Bizleri Zübeyir Ağabey karşılamıştı. Üstad'ın ziyaretine nail olduk. Üstad Hazretleri'ne, şarktan ve Abdullah Yeğin Ağabey'den selâmlar söyledik. Bu arada Diyarbakır'dan aldığımız iki tane testinin birisini Abdullah Ağabey'in gönderdiğini söyleyince. "Nerededir?" dedi. "Çalışkan Ağabey'lerin dükkânına koyduk" deyince; "Hüsnü koş getir" dedi. Daha sonra: "Niye ikisini de getirmediğiniz? Bunlar bana çok lâzımdır, kaçta aldınız?" diye sordu. "Yetmiş kuruş" dedik. Hemen yetmiş beş kuruş çıkarıp verdi.

Kamil Acar kardeşimiz Abdullah Yeğin Ağabey'in lûgatinden bahsetti. "Lûgat için ne emrederler?" dedi. Üstad Hazretleri: "Öyle bir lûgat yapsın ki, ilk mektepten üniversiteliye kadar ondan istifade etsinler." buyurdu.

Sonra bir ara, "Hüsnü sen gel" diye çağırdı. Ancak Zübeyir Ağabey kalktı, Hüsnü Ağabey gelince: "Bu benim manevî evladımdır, bunu askere göndereceğim" dedi. Arkasından da: "Hüsnü, misafirlere bir şey getir" emretti. Üstad Hazretleri bize bisküvi ikram etti.

ÜSTAD DUA EDİNCE

Sonra da, "Hüsnü gözlüğümü ver, vasiyetnamemi okuyacağım" dedi: "Emirdağ'da vefat edersem orta mezarlığa, Isparta'da vefat edersem yukarı mezarlığa defnedin. Risale-i Nur neşriyatı kıyamete kadar devam edecek, döner sermayesinden zekâtım verilsin" diye vasiyet etmişler.

Üstad, Biraz geçince de bir kutunun içinden bir miktar resimsiz para çıkardı. 'Bunları Abdülmecid ve Mehmed Kayalar'a götürün. Fakat "Kardeşim Abdülmecid'e çarşıda yanaşmayın, o korkar, evine gidin" diye tembih etti. Biz de öyle yaptık. Üstad bir ara iki eliyle bir selam aldı. "Birisi bana selam verdi, onun selamını aldım" dedi. Demek ki oturduğu yerden dışarısını görüyordu.

Üstad beraber geldiğimiz Kamil Acar'dan bazı şeyler sordu. O sırada bende veremin üçüncü devresi seyrediyordu. Kâmil benim hastalığım için Üstad'dan dua istedi. Üstad seslenmedi. Daha sonra Kamil biraz daha Üstad'a yaklaştı. Bir daha söyledi. Üstad tebessüm ederek: "Hüsnü, ismini yaz sabah namazında ona dua edelim" dediler. Üstad'ımın duasıyla o hastalıktan hiçbir eser kalmadı, elhamdülillah.

Üstad Hazretleri'nin mübarek huzurlarında bir buçuk saat kadar kalmıştık.